

Arrest

nr. 270 151 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine, geboren op (...). U woonde samen met uw ouders, broers en zussen in het dorp Geghovit. In 2015 werd u ernstig ziek. U had een vorm van chronische artritis, waardoor u moeilijk kon bewegen en veel pijn had. Begin 2017 nam uw vader, A. S. (...) (O.V. X), u mee naar een dokter in Yerevan die een behandeling met een bepaald medicijn voorstelde. Deze behandeling kostte veel geld. Toen de behandeling na één of anderhalve maand niet bleek te werken, weigerde uw vader het volledige bedrag te betalen waarna jullie werden bedreigd door de dokter. Op 24 april 2018 reisde u samen met uw vader met het vliegtuig van Yerevan via Polen naar

België. Op 30 april 2018 diende uw vader een verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Toen u in België toekwam, was u invalide omwille van uw ziekte en zat u in een rolstoel. In België startte u met een nieuwe behandeling. De nieuwe medicijnen, die u de rest van uw leven zult moeten nemen, zorgden voor een verbetering van uw toestand.

Op 17 oktober 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van uw vader over de bedreigingen door de Armeense dokter. Op 12 februari 2019 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, arrest X).

In juli 2019 besloot uw vader om terug te keren naar Armenië. U bleef in België. Op 25 mei 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich daarbij op de asielmotieven van uw vader en haalde aan dat u bij terugkeer naar Armenië opnieuw invalide zou worden omdat uw medische behandeling daar niet voorhanden is.

Op 8 oktober 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u hiertegen aantekende, werd op 1 maart 2021 verworpen door de RVV (arrest nr. X).

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 27 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij DVZ. U verwees hierbij naar uw vorige asielmotieven en u herhaalde dat er voor u geen medische behandeling voorhanden is in Armenië. Daarnaast haalde u aan dat u anderhalf jaar na uw vertrek uit Armenië een oproepingsbrief voor de militaire dienstplicht hebt ontvangen. Omdat u hier geen gehoor aan hebt gegeven, wordt u inmiddels gerechtelijk vervolgd en riskeert u bij terugkeer naar Armenië gearresteerd te worden. U vreest ook dat u ondanks uw medische situatie toch naar de strijd om Nagorno-Karabach gestuurd zou worden.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een originele brief van uw advocaat ter ondersteuning van uw asiilverzoek, een officiële inbeschuldigingstelling d.d. 4 oktober 2019 (kopie), een oproepingsbrief voor uw militaire dienst d.d. 25 juli 2019 (kopie), antwoord van de politie d.d. 2 februari 2021 waarin gesteld wordt dat er een gerechtelijk onderzoek tegen u loopt (origineel), een Armeens medisch verslag d.d. 23 april 2018 over uw chronische aandoening (kopie), uw Belgische medische dossier (kopie) en een brief van het Armeense ministerie van Gezondheid d.d. 1 oktober 2018 over de onbeschikbaarheid van uw medicatie in Armenië (origineel).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Voor zover u in uw huidige verzoek steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielfreelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd namelijk onder meer op gewezen dat u en uw vader tegenstrijdige verklaringen afgelegd hadden over jullie problemen met de arts die jullie bedreigde. Daarnaast baseerde u zich in uw verzoek ook op uw medische situatie, maar op dit punt werden uw argumenten ongegrond verklaard gezien u zich voor de beoordeling van louter medische elementen dient te wenden tot de daartoe voorziene procedure volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd, waartegen u geen cassatieberoep aantekende. Bijgevolg resten er u geen

beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Aangezien u in het kader van uw huidige tweede verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielerzoek incorrect is. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft de bedreigingen door de Armeense arts die u behandeld had, blijkt uit uw administratief dossier dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op de deze asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek hebt aangehaald. U beperkt zich integendeel louter tot een algemene verwijzing naar asielmotieven die u toen reeds hebt uiteengezet met de vermelding dat u blijft bij de verklaringen die u en uw vader hierover hebben afgelegd (CGVS p.4). De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen door deze arts wordt evenwel verder ondermijnd door het feit dat uw vader in juli 2019 reeds is teruggekeerd naar Armenië en geen enkel probleem meer heeft gekend met jullie bedreiger. Zo zei u dat uw vader opnieuw in jullie woning in het dorp Geghovit verblijft en zijn situatie is volgens u normaal. Ook denkt u dat uw vader niets meer gehoord heeft van de dokter die jullie problemen bezorgde. Desondanks stelde u dat u nog steeds blijft bij de verklaringen die u hierover samen met uw vader hebt afgelegd (CGVS p.3-4). Echter, de vaststelling dat uw vader zonder problemen weer in het dorp woont en geen problemen meer kent met de betrokken arts, ondermijnt de ernst en aannemelijkheid van uw vrees ten aanzien van deze arts en bevestigt de ongelooftwaardigheid van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek uiteen hebt gezet.

Daarnaast haalde u aan dat u anderhalf jaar na uw vertrek uit Armenië werd opgeroepen voor uw legerdienst ondanks uw medische situatie. Inmiddels zou er een gerechtelijk onderzoek tegen u lopen, en bij terugkeer vreest u in detentie geplaatst te worden en/of naar Nagorno-Karabach gestuurd te worden om mee te strijden (verklaring volgend verzoek DVZ, rubrieken 16 en 19; CGVS p.4-6).

Dienaangaande moet benadrukt worden dat het een land toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees om gedood te worden tijdens de uitoefening van de legerdienst, al dan niet in Karabach, dient opgemerkt te worden dat "een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd" is (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts gaf u aan dat u in Armenië door uw autoriteiten strafrechtelijk wordt omdat u hebt verzaakt aan de oproeping tot dienstplicht (CGVS p.4-6). U maakte echter niet aannemelijk dat dit in uw hoofde vervolging of ernstige schade zou uitmaken. Zoals reeds aangehaald kan de vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe immers niet aanzien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit beschikbare informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er geen gegevens bekend zijn dat in de strafvervolging of bepaling van de uiteindelijke strafmaat sprake zou zijn van systematische discriminatie op grond van ras, religie, lidmaatschap van een bepaalde sociale beweging of politieke overtuiging. Evenmin brengt u zelf elementen aan die in deze richting zouden wijzen.

Bovendien kan verwezen worden naar de mogelijkheid voor dienstplichtigen om een vrijstelling of uitstel op basis van medische redenen te bekomen (zie COI Focus Armenië: Dienstweigerars, d.d. 27 mei 2021, toegevoegd aan uw administratief dossier). Echter, uit uw verklaringen bleek dat u dit niet hebt proberen aanvragen omdat het volgens u toch geen zin zou hebben: omdat uw toestand door de medische behandeling in België verbeterd is zou men u geen vrijstelling toekennen, en wegens de fragiele veiligheidssituatie in Armenië houdt men volgens u sowieso geen rekening met de gezondheidstoestand van dienstplichtigen (CGVS p.8). Er dient echter opgemerkt te worden dat u op geen enkele manier enig initiatief ondernomen hebt om een vrijstelling op basis van medische redenen te aan te vragen. Nochtans beschikt u over tal van medische attesten die uw chronische aandoening staven: zo beschikt u al zeker over een Armeense medisch verslag dat dateert van voor uw vertrek uit Armenië, over een attest met betrekking tot de onbeschikbaarheid van uw medicatie in Armenië, en over een uitgebreid Belgisch medisch dossier (stukken 5-7). Dat het indienen van een aanvraag tot vrijstelling sowieso geen zin zou hebben, blijft dus een louter blote bewering uwentwege.

In diezelfde zin dient verwezen te worden naar de wettelijke mogelijkheid voor dienstplichtigen onder de 27 jaar om een aanvraag voor het vervullen van alternatieve dienstplicht in te dienen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U stelde dat u niet wist of dit bestaat en dat dit wegens uw medische situatie sowieso niet mogelijk zou zijn (CGVS p.9). Ook hier dient opgemerkt dat u geen enkel initiatief in die zin ondernomen hebt en dat u bijgevolg geen poging hebt ondernomen om nationaalrechtelijke middelen aan te spreken om dienstplicht of strafrechtelijke vervolging bij terugkeer naar Armenië te vermijden. Bovendien kan worden aangestipt dat het gegeven dat u in het geheel niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van een alternatieve dienstplicht in Armenië bevreemdend is. Indien u immers effectief vervolging of ernstige schade vreest omwille van de dienstplicht in Armenië, mag worden verwacht dat u zich hierover terdege zou informeren en dat u hier al minstens van zou gehoord hebben.

Verder dient rekening gehouden te worden met volgende elementen die de ernst van uw vrees op fundamentele wijze ondermijnen.

Ten eerste kan het niet overtuigen dat u deze vrees voor rekrutering pas bij uw tweede verzoek aanhaalt, terwijl u hier reeds in de loop van uw eerste asielpcedure van op de hoogte zou zijn geweest. Zo stelde u dat u anderhalf jaar na uw aankomst in België een oproepingsbrief van het leger kreeg (CGVS p.5). U legde een oproepingsbrief voor uw militaire dienst neer die op 25 juli 2019 werd verzonden (stuk 3). U zei dat uw moeder u meteen de dag na het ontvangen van de brief op de hoogte had gebracht. U was zeer boos omdat u wegens uw medische situatie toch werd opgeroepen en omdat de veiligheidssituatie in uw land erg gespannen was (CGVS p.6). U legde tevens een officiële inbeschuldigingstelling neer die op 4 oktober 2019 verzonden werd en waarin vermeld werd dat op 6 september 2019 een strafrechtelijk onderzoek tegen u werd geopend en dat op 3 oktober 2019 een aanhoudingsbevel ten aanzien van u werd uitgevaardigd (stuk 2). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u van dit alles, waarvan u bovendien over schriftelijke stukken beschikte, geen enkele melding hebt gemaakt in de loop van de asielpcedure over uw eerste verzoek, hoewel u daartoe meer dan voldoende gelegenheid had. Zo had u pas op 12 augustus 2020 uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, een lange tijd ná het ontvangen van de Armeense brieven van de overheid. Ook vond de zitting bij de RVV pas plaats op 11 februari 2021 en werd het arrest pas op 1 maart 2021 geveld, waarbij u geen enkele melding hebt gemaakt van deze nieuwe asielmotieven, noch van het bestaan van de oproepingsbrief van juli 2019, de inbeschuldigingstelling van oktober 2019 of het antwoord van de politie d.d. 2 februari 2021 (stuk 4). Geconfronteerd met deze opmerking stelde u dat u deze informatie en asielmotieven eerder nog niet had meegedeeld omdat u bij het ontvangen van de oproepingsbrief niet dacht dat u strafrechtelijk vervolgd zou worden (CGVS p.11-12). Deze verklaring kan echter niet overtuigen omdat u eveneens reeds gezegd had dat u automatisch wist dat er een strafzaak tegen u zou volgen als u niet inging op de oproeping (CGVS p.6), wat dan weer rechtstreeks indruist tegen uw voorgaande verklaring. U zei eveneens dat u niet van plan was om terug te keren naar Armenië (CGVS p.12), waardoor men redelijkerwijze kan afleiden dat u zich wel degelijk bewust was van de strafzaak dat u boven het hoofd zou hangen. Ook was u bij de officiële inbeschuldigingstelling van 4 oktober 2019 duidelijk op de hoogte gebracht dat er een aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd en was er volgens dit document dus geen twijfel meer mogelijk of u al dan niet het voorwerp zou worden van een strafzaak. Dat u ook dit element vervolgens niet bij de RVV hebt aangehaald, terwijl u daartoe ruimschoots de tijd had, kan niet overtuigen. Daarnaast zei u dat u deze vrees nog niet had aangehaald omdat u zelf niet over de brieven beschikte (CGVS p.11). Ook dit kan niet overtuigen gezien u minstens in de mogelijkheid was om mondeling melding te maken van uw problemen, en gezien uw moeder u toch al op de hoogte had gebracht van het ontvangen van de brief. Dat u er niet in zou slagen om vervolgens een eenvoudige foto of kopie van de brieven te bekomen, kan niet overtuigen. Bovendien was er een tijdsspanne van acht maanden tussen het ontvangen van uw eerste oproepingsbrief eind juli 2019 en het vonnis van de RVV begin maart 2021, waardoor redelijkerwijze besloten kan worden dat u

over voldoende tijd beschikte om minstens kopieën te bekomen van de betreffende brieven. Hoe dan ook stond u, zoals hierboven gesteld, niets in de weg om eenvoudig mondeling melding te maken van deze asielmotieven in de loop van uw eerste asielpcedure. In die zin kan er opgemerkt worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om vanaf de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw asielmotieven. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking, wat de aannemelijkheid van uw relaas ernstig aantast.

Ten tweede stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast tussen uw verklaringen en de inhoud van de inbeschuldigingstelling die u neerlegde. Zelf zei u dat u zich nooit fysiek naar het registratiebureau hebt begeven (CGVS p.7). In de door u neergelegde brief van de overheid staat evenwel dat u op 6 maart 2017 bent langsgedaan bij het rekruteringsbureau van Martuni, waarbij u geschikt werd bevonden voor militaire dienst (stuk 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u op school gecontroleerd was, maar dat u niet medisch getest was. Uw vader zou naar het militair commissariaat gegaan zijn om hen aan de hand van medische documenten te informeren over uw toestand. Deze verklaring kan evenwel geen verschoning bieden voor de zinsnede dat u zelf naar het rekruteringsbureau zou zijn gegaan, terwijl dit volgens u niet het geval is (CGVS p.13-14).

Ten derde bleek in uw hoofde een gebrekkige kennis over uw eigen situatie: zo stelde u niet te weten welke gevangenisstraf u boven het hoofd zou hangen omdat u dit niet interesseert, terwijl u net uit vrees voor aanhouding bij terugkeer naar Armenië een tweede asiolverzoek indient (CGVS p.10). De vaststelling dat u zich op geen enkele manier geïnformeerd zou hebben over de duurtijd van de gevangenisstraf en dus uw concrete situatie en vrees bij terugkeer, ondermijnt de ernst van uw verklaringen.

Wat betreft uw medische situatie dient het volgende opgemerkt te worden. U stelde dat de medicatie die u nodig hebt in Armenië niet beschikbaar is en dat uw toestand in België ernstig verbeterd is omdat u hier wel toegang hebt tot de juiste medicatie (CGVS p.4-5; zie stukken 5-7). Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde medische problemen en het de onbeschikbaarheid van uw medicatie in Armenië geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor uw medische problemen dient u zich zodoende te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, wat u zoals u aangaf, reeds gedaan hebt en waarvoor momenteel een beroepsprocedure loopt tegen de weigeringsbeslissing van uw aanvraag (CGVS p.9).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een Armeens medisch verslag d.d. 23 april 2018 over uw chronische aandoening (kopie), uw Belgische medische dossier (kopie) en een brief van het Armeense ministerie van Gezondheid d.d. 1 oktober 2018 over de onbeschikbaarheid van uw medicatie in Armenië (origineel). Deze stukken staven uw medische situatie, gegevens die niet betwist worden door het CGVS. Deze stukken doen op zich dan ook niets af aan bovenstaande vaststelling van het CGVS met betrekking tot uw medische problemen.

Voorts legde u een officiële inbeschuldigingstelling d.d. 4 oktober 2019 (kopie) neer, een oproepingsbrief voor uw militaire dienst d.d. 25 juli 2019 (kopie), en antwoord van de politie d.d. 2 februari 2021 waarin gesteld wordt dat er een gerechtelijk onderzoek tegen u loopt (origineel). Wat betreft deze documenten dient opgemerkt dat ze makkelijk voor manipulatie vatbaar zijn, en de bewijswaarde van deze stukken bijgevolg ernstig gerelativeerd dient te worden. Stukken van deze aard dienen gepaard te gaan met coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De documenten werpen dan ook geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Armenië in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt vooraf om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) te worden gehoord. Tijdens dit gehoor wenst hij de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zijn gerezen recht te zetten. Hij heeft de indruk dat hij mis begrepen is geweest.

2.2. Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat — Generaal dat zijn asielaanvraag niet-ontvankelijk kan worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. In weerwil tot de vaststelling van de verwerende partij is verzoeker de mening toegedaan dat er nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als Vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het eerste lid van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In weerwil tot de beweringen van de verwerende partij heeft verzoeker weldegelijk nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of minstens voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”.

Tevens voert verzoeker aan:

“De beslissing van het Commissariaat —Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 27.09.2021 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat —Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht.”

Verzoeker geeft verder enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en “*volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld*”.

Voorts voert verzoeker aan:

“Door het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met jonge leeftijd van verzoeker.

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

Bovendien moet bij de beoordeling van de bewijslast rekening worden gehouden met de status van niet-begeleide minderjarige van verzoeker op het ogenblik van het verhoor. Zo moet het onderzoek van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. (Art. 48/3 vreemdelingenwet). (Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, afl. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008)

Nochtans blijkt uit de beslissingen van het Commissariaat —Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen rekening werd gehouden met de leeftijd. Verzoeker was amper 17 jaar toen hij Armenië verliet. Verzoeker gehoorzaamde zijn familie. Verzoeker voerde uit wat men hem oplegde, verzoeker stelde zich hier geen vragen bij, dit zou ten andere niet getolereerd worden.”

Verder stelt verzoeker:

“Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielerelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten

4.2.8. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris — Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt

(...)

Verzoeker vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met zijn profiel.”

Verzoeker wijst vervolgens op de toestand van en de wetgeving inzake dienstplichtigen in Azerbeidzjan. In dit kader citeert hij onder meer uit het *Algemeen Ambtsbericht* inzake Azerbeidzjan van 2013. Tevens betoogt hij dat de huidige wetgeving met betrekking tot de dienstplicht in Azerbeidzjan in strijd is met Europese rechtspraak. Voorts wijst verzoeker op een arrest van het EHRM van juli 2011 in de zaak *Bayatyan* tegen de Armeense staat. Hij leidt hieruit af dat de 47 lidstaten van de Raad van Europa de plicht hebben *“het fundamentele recht van burgers om op grond van gewetensbezwaren militaire dienst te weigeren, te respecteren.*

Verzoeker vreest gearresteerd te worden bij terugkeer naar Armenië, wegens het zich onttrekken aan de dienstplicht. Verzoeker zal in de gevangenis geen toegang zal krijgen tot medische zorg

Verzoeker verwijst naar een arrest van Uw raad nr. 229 622 van 2 december 2019 waarin als volgt werd geoordeeld:

(...).”

“Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

(...)

Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten.

Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker wijst erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.”

Verzoeker geeft in dit kader een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het EVRM.

“Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.

Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Armenië, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“5. Te oordelen dat verzoeker aantoonbaar dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras,

nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en bijgevolg aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

6. Ondergeschiedt te oordelen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2,c van de wet van 15 december 1980 in geval van terugkeer naar Armenië en bijgevolg te stellen dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus.

7. Uiterst ondergeschiedt, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwisting niet kan beslissen op basis van het dossier, de beslissing van het Commissariaat —Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 27.09.2021 vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat —Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord om *“de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zijn gerezen recht te zetten”* en omdat hij *“de indruk”* zou hebben *“dat hij mis begrepen is geweest”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kunnen en moeten doen, de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten aanbrengen en de beweerde misverstanden kunnen en moeten rechtzetten. In dit kader kan hij bezwaarlijk volstaan met de voormelde, blote, algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte beweringen dat er onduidelijkheden zouden zijn gerezen *“naar aanleiding van de vorige gehoren”* en dat hij de indruk zou hebben mis begrepen te zijn geweest.

3.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een maatregel tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstrekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 5° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4, 5° van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze bepaling *in casu* van toepassing zou zijn terdege rekening gehouden.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Verzoeker, die reeds twintig jaar is, toont immers hoegenaamd niet aan dat of op welke wijze zijn leeftijd in zijner hoofde een bijzondere procedurele nood zou constitueren.

Verzoeker toont op generlei wijze aan dat of waarom hij ten gevolge van zijn leeftijd als twintigjarige niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader verklaringen af te leggen bij de DVZ en zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS te volbrengen en om zijn asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Evenmin toont hij ook maar enigszins *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou (kunnen) zijn geweest op zijn gezegden. Verder preciseert hij in het geheel niet waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Door boudweg, op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te poneren dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd, toont verzoeker niet concreet aan en maakt hij op generlei wijze hard dat er te dezen bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoeker in het kader van het voorgaande wijst op de inhoud van een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde, dient, nog daargelaten dat de precedentenwerking in het Belgische recht niet wordt aanvaard, dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde heeft en dat ieder dossier individueel dient te worden beoordeeld, voorts te worden opgemerkt dat, gelet op verzoekers reeds hoger aangehaalde leeftijd van twintig jaar, niet kan worden ingezien hoe de verwijzing naar deze rechtspraak, omtrent het gegeven dat bij de beoordeling van de bewijslast rekening moet worden gehouden *“met de status van niet-begeleide minderjarig van verzoeker op het ogenblik van het verhoor”* en dat het onderzoek *“van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige bepaald”* moet worden *“volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid”*, in het kader van het voorliggende beroep en verzoekers onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming dienstig zou kunnen zijn.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat en dat hij ter weerlegging van deze beslissing niet één concreet en dienstig argument aanvoert waar gemotiveerd wordt:

“Voor zover u in uw huidige verzoek steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd namelijk onder meer op gewezen dat u en uw vader tegenstrijdige verklaringen afgelegd hadden over jullie problemen met de arts die jullie bedreigde. Daarnaast baseerde u zich in uw verzoek ook op uw medische situatie, maar op dit punt werden uw argumenten ongegrond verklaard gezien u zich voor de beoordeling van louter medische elementen dient te wenden tot de daartoe voorziene procedure volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd, waartegen u geen cassatieberoep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Aangezien u in het kader van uw huidige tweede verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielverzoek incorrect is. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft de bedreigingen door de Armeense arts die u behandeld had, blijkt uit uw administratief dossier dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op de deze asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek hebt aangehaald. U beperkt zich integendeel louter tot een algemene verwijzing naar asielmotieven die u toen reeds hebt uiteengezet met de vermelding dat u blijft bij de verklaringen die u en uw vader hierover hebben afgelegd (CGVS p.4). De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen door deze arts wordt evenwel verder ondermijnd door het feit dat uw vader in juli 2019 reeds is teruggekeerd naar Armenië en geen enkel probleem meer heeft gekend met jullie bedreiger. Zo zei u dat uw vader opnieuw in jullie woning in het dorp Geghovit verblijft en zijn situatie is volgens u normaal. Ook denkt u dat uw vader niets meer gehoord heeft van de dokter die jullie problemen bezorgde. Desondanks stelde u dat u nog steeds blijft bij de verklaringen die u hierover samen met uw vader hebt afgelegd (CGVS p.3-4). Echter, de vaststelling dat uw vader zonder problemen weer in het dorp woont en geen problemen meer kent met de betrokken arts, ondermijnt de ernst en aannemelijkheid van uw vrees ten aanzien van deze arts en bevestigt de ongelooftwaardigheid van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek uiteen hebt gezet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Met betrekking tot verzoekers bewering dat hij zou zijn opgeroepen voor de dienstplicht en ten gevolge van zijn weigering om op deze oproeping in te gaan het voorwerp zou uitmaken van een gerechtelijke procedure, dient verder te worden vastgesteld dat aan deze beweerde problemen en vrees niet het minste geloof kan worden gehecht.

Verzoeker laat de bestreden beslissing op dit vlak immers geheel ongemoeid en voert ter weerlegging van deze beslissing niet één concreet en dienstig argument aan waar gemotiveerd wordt dat (i) hij deze problemen en vrees in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, hoewel zulks indien deze strookten met de werkelijkheid duidelijk van hem mocht worden verwacht, niet aanhaalde in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming; (ii) zich een frappante tegenstrijdigheid voordoet tussen zijn verklaringen en de inhoud van de zelf door hem ter staving van deze problemen en vrees neergelegde stukken; (iii) verzoeker niet eens bleek te weten welke gevangenisstraf hem boven het hoofd zou hangen “omdat dit hem niet interesseert” en hiernaar op geen

enkele manier bleek te hebben geïnformeerd; (iv) verzoeker niet eens bleek te weten dat er een wettelijke mogelijkheid bestaat om een aanvraag in te dienen voor het vervullen van een alternatieve dienstplicht, terwijl gelet op zijn vermeende concrete problemen en vrees mocht worden verwacht dat hij zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd en hiervan minstens al eens zou hebben gehoord; (v) hij op geen enkele manier enig initiatief heeft ondernomen teneinde de nationaalrechtelijke mogelijkheden tot het bekomen van een medische vrijstelling en/of het aanvragen van een alternatieve dienstplicht aan te spreken of uit te putten teneinde een daadwerkelijke vervulling van zijn dienstplicht en/of een eventuele strafrechtelijke vervolging bij een weigering van deze dienstplicht te vermijden en (vi) de door verzoeker ter staving van zijn vermeende problemen en vrees ten gevolge van de oproeping en weigering om zijn dienstplicht te vervullen bijgebrachte documenten de nodige bewijswaarde ontberen.

Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker in het geheel niet worden weerlegd of betwist onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker zou zijn opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en dat hij ingevolge van zijn weigering om op deze oproeping in te gaan zou worden geïssueerd of vervolgd door zijn nationale autoriteiten.

Nog daargelaten dat gelet op verzoekers Armeense herkomst niet kan worden ingezien hoe de verwijzing naar de toestand van en wetgeving inzake dienstplichtigen in Azerbeidzjan te dezen dienstig zou kunnen zijn, is verzoekers kritiek op de overige, overtollige motieven die inzake het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing verder aldus niet dienstig en kan deze kritiek op zich niet leiden tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker in zijn land van herkomst in de gevangenis zou dreigen terecht te komen. Bijgevolg is ook de bewering dat verzoeker in de gevangenis geen toegang zou krijgen tot de nodige medische zorg niet dienstig. Ten overvloede kan dienaangaande worden opgemerkt dat verzoeker daarbij hoe dan ook niet aannemelijk maakt of aantoonde dat dit gebrek aan medische zorg enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat dit element gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van dergelijke elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast meermaals poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verder te worden vastgesteld dat uit de ontwikkeling van zijn argumentatie dienaangaande en uit de invulling die hij aan deze bepaling geeft in het verzoekschrift blijkt dat hij een verkeerde lezing doet van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat hij in wezen duidt op het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zulk risico kan, gelet op het voorgaande, in zijner hoofde niet worden aangenomen. Volledigheidshalve kan in dit kader bovendien worden opgemerkt dat verzoeker ook op generlei wijze aantoonde en dat er *in casu* geheel geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan aan het voorgaande verder op generlei wijze afbreuk doen en toont hoegenaamd niet aan dat hij in aanmerking zou (kunnen) komen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus door op algemene, blote, ongefundeerde en niet-gestaafde wijze te beweren dat een terugkeer naar Armenië in zijner hoofde "*een zodanige psychologische ontreddeering*" zou teweegbrengen. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijner hoofde *in concreto* tot (al dan niet ernstige) psychologische ontreddeering zou (kunnen) leiden. Hij staft zulks ook niet aan de hand van enig attest. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het geheel niet aantoonde dat de beweerde, mogelijke psychologische ontreddeering in zijner hoofde vervolging zou uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat dit element gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van dergelijke elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Betreffende de overige, reeds eerder door verzoeker aangehaalde medische problemen, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw medische situatie dient het volgende opgemerkt te worden. U stelde dat de medicatie die u nodig hebt in Armenië niet beschikbaar is en dat uw toestand in België ernstig verbeterd is omdat u hier wel toegang hebt tot de juiste medicatie (CGVS p.4-5; zie stukken 5-7). Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde medische problemen en het de onbeschikbaarheid van uw medicatie in Armenië geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor uw medische problemen dient u zich zodoende te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, wat u zoals u aangaf, reeds gedaan hebt en waarvoor momenteel een beroepsprocedure loopt tegen de weigeringsbeslissing van uw aanvraag (CGVS p.9).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een Armeens medisch verslag d.d. 23 april 2018 over uw chronische aandoening (kopie), uw Belgische medische dossier (kopie) en een brief van het Armeense ministerie van Gezondheid d.d. 1 oktober 2018 over de onbeschikbaarheid van uw medicatie in Armenië (origineel). Deze stukken staven uw medische situatie, gegevens die niet betwist worden door het CGVS. Deze stukken doen op zich dan ook niets af aan bovenstaande vaststelling van het CGVS met betrekking tot uw medische problemen.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen doch laat deze geheel onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

In zoverre verzoeker daarnaast nog wijst op het gegeven dat hij momenteel *“op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd”* heeft in België en dat hij alhier positief bijdraagt aan de samenleving, kan tot slot worden opgemerkt dat verzoekers inspanningen tot en mate van integratie in België op zich niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming. Noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad heeft in het kader van de procedure internationale bescherming immers de bevoegdheid om een internationale beschermingsstatus toe te kennen op basis van verzoekers inspanningen tot en mate van integratie in België. Er bestaat geen bepaling die toelaat om op basis van dergelijke humanitaire overwegingen internationale bescherming te verlenen aan verzoeker.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.8. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT